

*Др Марија Салма, доцент  
Правног факултета у Новом Саду*

## СУПАРНИЧАРСТВО

**Сажетак:** *Деоба супарничарства на обичне и јединствене се заснива на природи узајамног односа, и на последицама које из тих односа проистичу. У раду се разматра положај ових супарничара, последице процесних радњи које супарничари предузимају, одлуке које суд може донети поводом обичног и јединственог супарничарства.*

**Кључне речи:** *Супарничарство, формални супарничари, материјални супарничари, обични или прости супарничари, јединствени, нужни и вољни супарничари.*

### Кумулација субјеката

Супарничарство је процесна установа која повезује више процесних односа у једном поступку. Постојање више процесних односа је последица постојања више субјеката, било на страни тужиоца, било на страни туженог, било на обема странама. По правилу, у парници са великим бројем процесних субјеката, формира се онолико процесних односа колико се истиче тужбених захтева. Кумулирањем субјеката, кроз институт супарничарства, кумулирају се и захтеви.

Иако мноштво процесних односа по некада усложњава вођење парнице, много су веће предности које овај институт пружа. Уз добро руковођење поступком од стране суда, супарничарством се постиже већа економичност и

ефикасност поступка са једне стране, а истовремено се смањује ризик доношења противречних одлука, са друге стране.

Супарничарство најчешће настаје вољом тужиоца. Да би његова воља произвођила процесна дејства, морају бити испуњени услови који чине супарничарство допуштеним. Своју вољу тужилац изражава кроз тужбу, која уједно даје факултативно обележје овом институту.

Супарничарство може настати и у току поступка, на пример, приступањем новог тужиоца (уз испуњење одређених услова), проширењем тужбе на новог туженог, субјективним преиначењем тужбе.

Критеријуми поделе супарничарства могу бити различити. Неки од критеријума су: према условима за заснивање супарничарстава, према начину заснивања, према начину вршења процесних радњи.

У овом раду ће бити више речи о положају супарничара у парници, односно о подели супарничарства пема начину вршења процесних радњи.

### Обично и јединствено супарничарство

Положај супарничара у парници одређује правни однос између самих супарничара, између њих и противне стране, као и правни однос према суду.

Према овом критеријуму супарничарство се дели на: обично или просто и јединствено супарничарство.

Обично супарничарство је правило. То потврђује и Закон о парничном поступку (ЗПП) одређујући да је сваки супарничар самостална странка, а његове радње или пропуштања нити користе нити штете другим супарничарима.<sup>1</sup> Ови супарничари, иако су обухваћени заједничким поступком, се понашају као да самостално воде поступак.

Обзиром на услове који морају бити испуњени за њихово заснивање, супарничари се деле на материјалне и формалне. Поставља се питање, у које од наведених супарничара спадају обични супарничари?

---

<sup>1</sup> В чл. 203. Закона о парничном поступку Републике Србије, Службени Гласник РС, бр. 125. од 22. новембра 2004. год. Ступа на снагу 23. фебруара 2005. године. Тако и пар. 13. Закона о парничном поступку Аустрије, Zivilprozessordnung (ZPO) од 1.8.1895., Службени лист бр 113.

То су првенствено формални супарничари. То због тога, што између њих изван парнице у погледу предмета спора нема ни стварне ни правне повезаности, али њихова права и обавезе проистичу из битно истоврсне чињеничне и правне основе. Такве су на пример, девизне штедише које су своје тужбене захтеве ради повраћаја штедне упућивале надлежном суду преко Удружења девизних штедишта. Пре парнице, у већини случајева, оне нису биле ниукаквом процесноправном односу, али су сви они били ускраћени за своју девизну уштеђевину и сви они су тражили од суда да својом одлуком обавезе банке да им исплате штедне улоге. Међутим, да би се они могли појавити као супарничари, потребно је било да испуне један услов. Он се односио на надлежност. Исти суд је морао бити и стварно и месно надлежан поводом сваког захтева.

О обичном формалном супарничарству је реч и у парници ради накнаде штете по основу осигурања, против више осигуравајућих организација<sup>2</sup>

Иако су обични супарничари најчешће формални, питање је могу ли и неки материјални супарничари бити обични?. Могу. Супарничари који су ван парнице повезани само стварном везом, као што су на пример, саизвршиоци неког деликта у парници ради накнаде штете, јер њихова права и обавезе проистичу из исте чињеничне основе. До њихове процесне заједнице долази искључиво из разлога економичнијег и бржег вођења поступка.

И солидарни дужници у парници ради накнаде штете образују процесну заједницу обичних супарничара.<sup>3</sup>

Неки супарничари везани правном везом такође, могу бити обични. На пример, главни дужник и јемац у парници коју води поверилац. Они могу бити заједнички тужени ако се томе не противи садржина уговора о јемству. Заједничкој тужби има места и ако се јемац обавезао као јемац и плаћац.

У наведеним случајевима ради се о обичном супарничарству. Претпоставке за њихово наступање се разликују. За формално супарничарство смо их већ навели.

Претпоставка за наступање материјалног супарничарства је да је за сваки захтев стварно надлежан исти суд. Није неопходно да исти суд буде и месно надлежан, јер за њега важи правило о атракцији-привлачењу надлежности. Ако за све супарничаре не постоји месна надлежност истог суда, надлежан је суд који је месно надлежан за једног од тужених. Атракција се оправдава ванпроцесном повезаношћу материјалних супарничара.

<sup>2</sup> В. Пресуду Врховног суда Србије, Рев. 4874/98 од 29. сеп. 1998. године.

<sup>3</sup> В. Пресуду Врховног суда Србије, Рев. 2298/2001 од 31. маја 2001. год.

## Испитивање процесних претпоставки

Будући да је обичан супарничар самостална странка, суд би требало да провери да ли су испуњене *процесне претпоставке* код сваког од супарничара понаособ. Међутим, чини се да неке претпоставке нису подобне да се проверавају понаособ према сваком супарничару. Таква је претпоставка која се тиче уредности тужбе. То стога што су сви супарничари обухваћени једном тужбом. Тужба не може према неким супарничарима бити уредна а према другима не. Претпоставке које се тичу надлежности се проверавају само са позиције испуњености услова за заснивање формалног или материјаног супарничарства. Али зато претпоставке које се тичу страначке способности, парничне способности, постојања уредног заступања се проверавају према сваком супарничару.

## Ток поступка

*Ток поступка* за све супарничаре не мора бити исти иако су они сједињени у једном поступку.<sup>4</sup> Природно је да ће се сваки од супарничара одредити за парничне радње за које он мисли да би допринеле решењу спора.

Признање захтева, одрицање од истог, закључивање поравнања су радње које производе правно дејство само према оном супарничару који се за ту радњу определио. Према једном супарничару може се парница окончати много раније. Ако тужени као супарничар призна захтев, према њему ће се парница окончати пресудом, али ће зато тећи према осталим супарничарима који су се определили за контрадикторно расправљање.

Самостално дејство парничних радњи се проширује и на материјалноправне приговоре. Они користе оном супарничару који их је уложио.

Самосталност и независност супарничара се потврђује и у њиховом ставу према чињеничним тврдњама противника. Суд би требало да провери истинитост тврдњи само према супарничару који је оспорио чињеницу. Проверу чињеничних тврдњи суд врши оним доказним средствима које је тај супарничар предложио. Пошто је примена расправног начела у парници присутна у једнакој мери како код прикупљања чињеница тако и код предлагања доказних средстава, од предлога странака ће зависити у ок-

---

<sup>4</sup> В. А. Nikisch, *Zivilprozessrecht*, 1952, наведено према др Зоран Ивошевић, *Супарничарство*, докторска дисертација, Београд, 1978. година.



виру којих доказних средстава ће се суд кретати приликом провере истинитости чињеничних тврдњи.<sup>5</sup>

Према сваком супарничару теку преклузивни и застарни рокови посебно.

До које мере су супарничари у парници самостане странке види се код извођења доказа саслушањем странака и сведока. Наиме, супарничар може бити саслушан и као сведок у истој парници. Питање је да ли се његово сведочење може односити само на чињенице које су од значаја за његов однос према другом супарничару? Иако је сваки обичан супарничар самостална странка они имају јединствени процесни циљ. Одбијање захтева из тужбе, ако су пасивни супарничари, или пак усвајање тужбеног захтева ако је реч о активним супарничарима. Због заједничког циља, сведочење једног супарничара би имало смисла, ако би се та чињеница тицала односа другог супарничара према противној странци. Ову могућност имају сви обични супарничари без обзира да ли су формални или материјални.<sup>6</sup>

Суд ће одлучити да ли ће као странке саслушати сваког од супарничара, или само неке од њих.<sup>7</sup> Овакав став законодавца је сасвим у складу са другим законским овлашћењем суда да (и када се не ради о супарничарима), слободно одлучује о томе да ли ће саслушати само једну странку или пак обе. Ако једној странци нису познате спорне чињенице, или пак, ако је њено саслушање немогуће, суд ће саслушати само другу странку. Нема разлога да суд тако не поступи и у случају супарничара.

Поставља се питање да ли се законско овлашћење суда да слободно одлучује о томе да ли ће саслушати као странке све или само неке од супарничара у једнакој мери односити и на формалне супарничаре?

Постоји схватање у теорији да би добро било да суд тада саслуша све супарничаре.<sup>8</sup>

Ако се пође од чињенице да између формалних супарничара пре парнице нема ни правне ни стварне везе, било би оправдано заузети овакав став. Оно што се ипак мора имати у виду је чињеница да права и обавезе формалних супарничара произилазе из битно истоврсног чињеничног и правног основа. Такође, суд у току поступка пружа могућност свакој странци да се изјасни о захтевима и наводима противне стране. Из тих разлога, ако се суд определи за доказно средство саслушање странака, чини се, да би му трбало оставити слободу избора да ли ће саслушати све или само неке формалне супарничаре.

<sup>5</sup> В чл.7. Закона о парничном поступку, Републике Србије.

<sup>6</sup> У том смислу: Др Зоран Ивошевић, у наведеном делу, стр.143.

<sup>7</sup> В. чл. 265. ЗПП-а.

<sup>8</sup> В. Др Зоран Ивошевић, ибид стр.144.

### **Одлуке суда и правноснажност пресуде у случају обичних супарничара**

*Одлуке суда у случају обичног супарничарства, могу бити различите. Недостатак процесних претпоставки на страни једног од супарничара може довести до одбацивања тужбе само према њему.*

Ако су захтеви појединих супарничара сазрели за пресуђење, суд може донети пресуду која ће се односити само на њих. Одрицање од захтева једног супарничара би се односило само на његов део тужбеног захтева.

Будући да код супарничарства има онолико правних односа колико има супарничара, и пресуда се мора односити на правни однос сваког од супарничара и противне стране.

Сваки од супарничара може изјавити жалбу само на део пресуде којим је одлучено о захтеву који је он поставио.

Формална правноснажност наступа према сваком супарничару посебно и то када се према њему испуне услови за њено наступање.

Дејство материјалне правноснажности се односи на сваког супарничара према противној странци и нема утицај на односе супарничара између себе.

### **Заједничка обележја обичних супарничара**

Иако се обични супарничари третирају као самостане странке, чињеница да су се ипак нашли у процесној заједници, њима даје нека заједничка обележја.

Будући да суд одлуку доноси на основу резултата целокупног расправљања, он ће узети у обзир и ону тврдњу о чињеницама коју је изнео само један од супарничара ако је та чињеница од значаја за решење целокупног спора. И када један супарничар оспорава заједничку чињеницу коју други признаје, суд мора ту чињеницу узети као неоспорену према једном супарничару односно мора приступити доказивању према другом супарничару.

Неке диспозитивне парничне радње не би могли предузети обични супарничари на начин на који би то могла да предузме странка која сама води поступак.

Преиначење тужбе у објективном смислу је могуће само ако се њиме не дира у егзистенцију супарничарства.

Положај супарничара је повољнији у односу на странку која сама води спор у погледу трошкова поступка који се деле између супарничара.

Ако суд искључи судију поводом захтева једног супарничара, дејство одлуке се проширује и на друге.

### Јединствени супарничари

Ако се по закону или због природе правног односа спор може решити на једнак начин према свим супарничарима, они се сматрају као да су једна парнична странка (*јединствени супарничари*).<sup>9</sup>

Такви су на пример: тужиоци у спору ради побијања уговора о доживотном издржавању после смрти примаоца издржавања. Тужиоце у процесну заједницу активних супарничара не повезује недељив правни однос, па зато њу не морају чинити сви наследници, већ само они који поднесу тужбу. Према њима се спор мора решити на једнак начин. Они су вољни јединствени супарничари.<sup>10</sup>

Поводом тужбеног захтева ради утврђивања права службености пролаза преко некретнина тужених које су у сувласништву истих, тужени су јединствени супарничари.<sup>11</sup>

Заједничка својина се не може делити на сувласничке делове без свих који су учествовали у њеном стицању.<sup>12</sup>

У парници ради оспоравања очинства нужно је учествовање у поступку у својству парничних странака, малолетног детета, његове мајке и лица која се по закону сматра оцем.<sup>13</sup>

Тужбом за измену одлуке о поверавању малолетног детета на чување и васпитање трећем лицу треба обухватити оба родитеља.<sup>14</sup>

Поставља се питање, на основу којих прописа суд процењује да ли постоји јединствено супарничарство? Према неким схватањима изнетим у процесној литератури постојање јединственог супарничарства, се процењује на основу материјалног права.<sup>15</sup>

<sup>9</sup> В. чл.204.ЗПП-а види и пар.14. Закона о парничном поступку Аустрије.

<sup>10</sup> У том смислу и Врховни суд Србије, Гж. 234/92 од 13. априла 1994. године.

<sup>11</sup> У том смислу Врховни суд Босне и Херцеговине, Рев. 61/89 од 4. августа 1989.год.

<sup>12</sup> У том смислу Врховни суд Србије Рев. 5841/96 од 22. јануара 1997. године.

<sup>13</sup> У том смислу Врховни суд Србије, Гж. 162/98

<sup>14</sup> У том смислу, Врховни суд Србије, Рев. 282/81.

<sup>15</sup> У том смислу, Dr.Kengyel Miklós, Magyar polgári eljárásjog, Budapest, 1998. стр. 122.

Чини се, да би суд приликом процене постојања јединственог супарничарства требало да води рачуна и о процесном и о материјалном праву. Процесне норме дају оквире који одређују врсту супарничарства.

Наведени примери нам показују да јединствени супарничари могу би-ти само материјални супарничари. Спорни материјалноправни однос се мо-же решити само на једнак начин према свим супарничарима.

### Врсте јединствених супарничара

Јединствени супарничари могу бити *вољни*, ако од воље тужиоца зависи да ли ће тужбом обухватити све или само неке учеснике материјално-правног односа и *нужни*, када сви супарничари морају бити обухваћени захтевом.

Изнето обележје вољног супарничарства треба допунити карактеристиком да се учесници материјалноправног односа третирају као једна парнична странка, па се и спор због тога може решити према свима на једнак начин. Пример из судске праксе, о спору ради побијања уговора о доживотном издржавању, показује да процесна заједница не мора обухватити све супарничаре.

У којим случајевима постоји јединствено вољно супарничарство?

Оно постоји у случајевима тз. проширеног дејства правноснажности. У неким законима је то изричито речено у одредбама које регулишу материју јединствених супарничара, у другима се пак, такав закључак може извести из одредаба које регулишу установу правноснажности. У сваком случају, јединствено вољно супарничарство постоји када се правноснажност пресуде у субјективном смислу проширује и на лице које није било обухваћено тужбом као супарничар већ је против њега касније вођена парница.<sup>16</sup>

Ако би један поверилац у току поступка принудне продаје непокретности покренуо против друга два повериоца, парницу ради утврђивања свог потраживања, пресуда би деловала и према осталим поверицима, као и према извршенику.

Не ограничава се јединствено вољно супарничарство само на случајеве проширене правноснажности. Оно постоји и у случајевима идентитета предмета спора. Тако на пример, у случају када је постављен тужбени захтев ради утврђивања права службености пролаза преко некретнине туже-

---

<sup>16</sup> У том смислу, Др Боривоје Познић, *Грађанскопроцесно право*, Београд, 1991. год. стр. 293., Dr. Kengyel Miklós, *op. cit.* стр.122.

них који су сувласници. Идентитет предмета спора се огледа у томе што би одлука суда поводом постављеног захтева морала бити идентична чак и ако би се водиле одвојене парнице.

Посебну врсту јединственог супарничарства чини *неужно* супарничарство. Судска заштита се код ове врсте супарничарства може остварити само ако су обухваћени сви субјекти материјалноправног односа, било као тужиоци, било као тужени. То због тога, што се ради о недељивим правима и обавезама, или пак недељивим правним интересима у односу на противну странку.<sup>17</sup> Судска пракса а и теорија, су се бавиле питањем да ли необухватање свих лица која улазе у круг нужних супарничара доводе до одбацавања или до одбијања захтева? У судској пракси, недостатак свих лица која улазе у круг супарничара представља недостатак страначке способности, јер се та лица сматрају као једна странка, те се тужба у таквом случају одбацује. Постоји и мишљења да у оваквом случају недостаје стварна легитимација на страни тужиоца или на страни туженог, те се тужбени захтев мора одбити, јер се спор мора решити уз учешће свих<sup>18</sup>.

Пошто нужни супарничар није факултативна установа, суд би најпре требало да провери да ли су испуњене процесне претпоставке за заснивање ове врсте супарничарства. Ако нису, а недостатак се не отклони, тужбени захтев би требало одбацити.

Наведени примери о парницама ради оспоравања очинства, ради измене одлуке о поверавању малолетног детета на чување, ради утврђивања постојања или непостојања брака, су примери јединственог и нужног супарничарства. Такође, поводом оставинског поступка, уколико би парницу покренуо нови наследник, који није обухваћен правноснажним решењем о наслеђивању, он би својом тужбом морао обухватити све решењем о наслеђивању утврђене наследнике. У случају спора ради утврђивања својине по основу стицања у породичној заједници, тужбом морају бити обухваћени сви чланови породичне заједнице, који су учествовали у стицању имовине. Тужба тестаменталних наследника ради утврђивања пуноважности тестаментa, мора као тужене обухватити све законске наследнике.

<sup>17</sup> В. Др Зоран Ивошевић, *op. cit.* стр. 191.

<sup>18</sup> У том смислу и решење Врховног суда Србије, Рев. 5491/94. од 16. новембра 1994. год.

## Дејство парничних радњи јединствених супарничара

Законска фикција која јединствене супарничаре третира као да су једна странка, (јер се спор може решити на једнак начин према свим супарничарима) условљава да се у случају да поједини супарничари пропусте коју парничну радњу, дејство парничних радњи које су извршили други супарничари протеже и на оне који те радње нису предузели.<sup>19</sup>

Пошто суд мора спор решити на једнак начин према свим супарничарима, расправа код јединствених супарничара мора бити заједничка за све супарничаре. То би даље значило, да и чињенична грађа мора бити јединствена. Обзиром да странке износе своје виђење догађаја и да се оно не мора поклапати, питање је које би доказе, ради провере истинитости чињеничних тврдњи, суд морао да изведе? Неспорно је, да би суд морао да изведе доказивање чињеница важних за доношење одлуке. Уколико би један супарничар признао чињеницу а други је оспорио, чини се, да би требало применити правило као у случају када иста странка најпре призна а потом потпуно или делимично оспори признање. То значи да би суду требало препустити да оцени да ли ће одређену чињеницу узети за признату или оспорену.<sup>20</sup> Будући да је задатак суда доношење правилне и законите одлуке, он мора узети у обзир целокупну чињеничну грађу.

Ако суд на основу изведених доказа не би могао са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о њеном постојању би се закључило на основу правила о терету доказивања. Супарничар који тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, а супарничар који оспорава постојање права сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права, или услед које је право престало да постоји.<sup>21</sup>

Због природе одлуке коју треба да донесе суд не би требало да саслуша као сведока ниједног од јединствених супарничара у њиховој заједничкој парници. Када би пак, суд требало да изведе доказивање саслушањем странака чини се, да би најбоље било препустити суду да процени да ли ће саслушати све или само неке од супарничара.

Ако *рокови* за извршење појединих парничних радњи за поједине јединствене супарничаре истичу у различито време, ту парничну радњу може сваки супарничар предузети све док ма и за једног од њих још тече рок за предузимање те радње.<sup>22</sup>

<sup>19</sup> В. чл. 204. ЗПП-а

<sup>20</sup> В. чл. 222. ЗПП-а

<sup>21</sup> В. чл. 223. ЗПП-а

<sup>22</sup> В. чл. 205. ЗПП-а, тако и Dr. Kengyel Miklós, *op. cit.*, стр.122.

Ова законска одредба се односи како на судске тако и на законске рокове, али је њено дејство значајније код законских рокова. Њен значај се потврђује нарочито поводом рокова за изјављивање правних лекова. Будући да се одлука јединственим супарничарима не уручује истовремено, рокови који су већ почели тећи моментом уручења одлуке једном супарничару, практично се продужавају и трају, догод не истекне рок за супарничара коме је одлука најкасније достављена.

Ако се према једном супарничару испуне услови за *прекид* поступка, он се прекида према свима. И *застој* поступка до кога је дошло решењем суда, да би он сачекао исход неке процесне делатности, или да би пружио могућност да се предузме нека радња у поступку, се односи на све јединствене супарничаре и траје док не престану разлози који су изазвали застој у поступку.<sup>23</sup>

Дејство производе и остале парничне радње делатних супарничара. Тако на пример: *одговор на тужбу* у року, који је дао један од супарничара спречиће доношење пресуде због пропуштања<sup>24</sup>

Одговор заслужује и питање да ли су сви процесноправни приговори подобни да се третирају на начин који би могао да учини положај супарничара повољнијим? Чини се, да нису сви *приговори* процесноправне природе, у поступку претходног испитивања тужбе, подобни да тако буду третирани. На пример: суд ће одбацити тужбу ако утврди да захтев не спада у судску надлежност, или ако о истом захтеву већ тече парница, или ако је ствар правноснажно пресуђена, или ако је о истој ствари већ закључено судско поравнање, или ако не постоји правни интерес тужиоца за подизање тужбе. Али је зато могуће да суд не одбаци тужбу ако тужилац у року није отклонио недостатке које се тичу страначке способности, а тај недостатак је по природи ствари отклоњив, или ако је поднесак неразумљив. Ако било који од јединствених супарничара отклони наведене недостатке суд неће одбацити тужбу.<sup>25</sup> Ово правило би требало применити и поводом расправљања о питањима која се односе на процесне сметње на припремном рочишту као и на рочишту за главну расправу.<sup>26</sup>

Што се тиче материјалноправних приговора које би уложио један од супарничара, он би производио дејство и према осталим супарничарима уколико би њихово улагање учинило положај супарничара повољнијим.

<sup>23</sup> В. чл. 219. ЗПП-а

<sup>24</sup> В. чл. 338. ЗПП-а

<sup>25</sup> В. чл. 279. ЗПП-а

<sup>26</sup> В. чл. 291. и чл. 302. ЗПП-а

*Пресуда* на основу признања се не може донети ако то признање не дају сви супарничари. Пресуда на основу одрицања се не може донети ако се ма и један супарничар противи одрицању. Нема места ни делимичној пресуди ако не признају или се одрекну захтева сви супарничари. То важи и за пресуду због пропуштања.<sup>27</sup> За закључење судског поравнања потребна је саласност свих и активних и пасивних супарничара.

Дејство правних лекова које преузме један од јединствених супарничара протеже се и на остале супарничаре.

Формална правноснажност пресуде ће наступити тек када се ни један супарничар више не може користити жалбом. За материјалну правноснажности би требало прихватити да се она простире на однос супарничара према противној странци, а не простире се на однос између појединих супарничара. Изузетак од овог правила би било јединствено вољно супарничарство. То због тога што оно постоји и у случајевима проширене правноснажности пресуде.

---

<sup>27</sup> В. чл. 334.-339. ЗПП-а



*Marija Salma, Ph.D., Assistant Professor  
Novi Sad Faculty of Law*

## **Co-Litigation**

### *Abstract*

Co-litigation or subjective accumulation (personal accumulation) exists when more than one persons take on the role of a party in a litigation. As a rule, with ordinary co-litigants, subjective accumulation tends to accompany objective accumulation (subject matter). This is not the case with uniform co-litigants, because a legal fiction that treats them as one party is always applied.

Ordinary co-litigants are primarily formal co-litigants as well as subject matter ones, whose relationship does not entail a uniform resolution of the dispute.

The course of proceedings for ordinary co-litigants does not have to be the same even though they are united in one proceeding. Moreover, litigation may be concluded differently and at different times for each of the ordinary co-litigants. Their independence is further confirmed by their positions with respect to the factual allegations of the adverse party. The court may render different decisions for each of the ordinary co-litigants.

Despite being treated as independent parties, the fact that they are placed into a procedural union gives them certain common features.

When a disputed substantive law relationship can be resolved equally for each of the co-litigants, this is called uniform co-litigation.

Uniform co-litigants may take on this status on the basis of their free will or out of necessity. This division is carried out with respect as to whether the plaintiff can according to his or her own will influence who shall be encompassed by the action.

Co-litigation exists in cases of so-called expanded effect of validity and in cases of identical subject matter of disputes.

Co-litigation out of necessity represents a deviation from the rule, stating that co-litigation is an optional procedural notion. In such cases, legal protection can be attained only if all persons involved in a substantive law relationship are

covered by the action. Due to the legal fiction which treats uniform co-litigants as a single party, the effects of actions undertaken in litigation also encompass those co-litigants who did not undertake them.

Joint hearings are held for all co-litigants. The court applies the action which has the most positive effect for all of the co-litigants. This is why the court cannot render all of the different types of judgments which it can do in cases of ordinary co-litigation. The effect of legal remedies undertaken by a single co-litigant encompass the others as well.